

jeg overrasket, thi jeg troede, at det havde været Skik og Brug i denne Art af Sager ligesom i andre, at der fandt en Forhandling Steed mellem Udvalget og Ministeren forinden 2den Behandling. Jeg hører imidlertid, at dette ikke er Tilfældet, og det er altsaa ganske naturligt, at Sagen er bleven behandlet denne Gang ligesom ellers, men idet jeg skal fremhæve nogle enkelte Exempler, skulde jeg dog henstille, om det ikke var rigtigt, at der mellem 2den og 3die Behandling fandt en Forhandling Steed mellem Udvalget og mig, hvor jeg da skulde forsøge paa, om det ikke kunde lykkes mig at overbevise Udvalget om, at det er gaaet adskillige Embeder for nær. Jeg tror, at det ærede Udvalg vil erkjende, at Sagen er behandlet med stor Omhyggelighed og Røiseenhed i Ministeriet; jeg veed idetmindste, at der ikke saa sjældent, dels skriftligt og dels mundtligt, fra forskjellige Retsbetjente høres Klager over, at man stiller Fordringer til dem, som de med de Midler, de have til Kontorhold, ikke ere istand til at fyldestgjøre. Der er visse faste Regler, som følges ved Saksættelsen — f. Ex. med Hensyn til, hvad man tror, at der kan faas den fornødne personlige Medhjælp for —, om hvilke det siges mig, at det, man opstiller som Regel paa sine Steder, er ligefrem umuligt. Jeg skal ikke optage alle de enkelte Embeder til Forhandling, men jeg skal blot nævne nogle enkelte som Oplysning for de almindelige Bemærkninger, som jeg før tillod mig at fremhæve. Jeg kan saaledes f. Ex. strax ved de to første Indstillinger, hvor jeg naturligvis erkjender, at det er en Skjønssag, ikke tilbageholde den Frygt, at Udvalget virkelig er gaaet begge disse Embeder noget nær, og navnlig — skjøndt det ikke er rigtigt, det erkjender jeg, at tage noget Hensyn til de Personer, der sidde i Embederne, men man kan ikke ganske frigjøre sig fra dette Hensyn, dersom det er en yngre Mand, der sidder i det ene, og en ældre Mand, der sidder i det andet Embede — ved en Betragtning f. Ex. af Forholdene ude i Veire Herred, forekommer det mig, at den hele Retsættelse hrifer paa et meget usikkert Skjøn. Der er allerede deri fra Ministeriets Side foretaget en Retsættelse. Vil nu den

ærede Ordfører sige, at Udvalget skjønnede, at Retsættelsen kunde gaa yderligere, end Ministeriet havde foreslaaet, ja, saa er dette som sagt af den Slags Sager, hvor det er ligefrem umuligt med Bestemthed at vise, at den ene Retsættelse er forsvarlig, medens den anden gaar for vidt, men det vil erkjendes, at for hver Gang man gaar ned, bliver Ansvarret aabenbart større. Jeg kan nævne et Par Poster af ensartet Natur, hvor det forekommer mig at ligge temmelig nær, at det faar et vist vilkaarligheds Præg, — jeg haaber at den ærede Ordfører ikke vil tage mig dette Udtryk ilde op, — dette gjælder saaledes f. Ex. med Hensyn til flere Retsættelser til Protokoludgifter, nemlig under Nr. 3, hvor disse Udgifter nedsettes med 24 Rd., under Nr. 6, hvor der siges, at Udgiften til Protokoller synes at være temmelig høj, og under Nr. 7, hvor der siges, at Beløbet til Protokoller vil kunne nedsettes med 19 Rd. Det er dog klart, at en Embedsmand paa dette Punkt ikke let vil gjøre andre Udgifter end saadanne, som han anser for forstandige og hensigtsmæssige, og naar man nu modtager Oplysning om de Udgifter, som ere anvendte til Protokoller, er det saa dog ikke en egen Sag at sidde herinde enten i Ministeriet eller i Udvalget og sige, at der derpaa maa kunne spares 19 eller 24 Rd. Det forekommer mig, at det er en Art af Udgifter, som man virkelig maa tage saaledes, som de i Gjennemsnit foreligge, selv om man ellers vilde kunne opnaa at reducere det samlede Beløb til et lige Tal. Jeg ser vel, at man her kommer ned til lige 1,600 Rd., men vi have jo her saa mange forskjellige Tal, at dette ikke kan være noget afgjørende Argument. Den hele Retsættelse til Protokoller forekommer mig virkelig at være noget af det mest Survede og Noget af det, som lader sig mindst begrunde. Naar jeg skal tale om en anden Retsættelse, saa vil jeg sige, at selv om man nu ellers mener, at de Satser, som ere paa-tænkte med Hensyn til den personlige Medhjælp, kunne og bør holdes — skjøndt jeg efter de Oplysninger, jeg har faaet, maa tro, at de paa flere Steder ikke kunne holdes — saa tror jeg dog, at den ærede Ordfører vil erkjende, at der er nogen Forskjel mellem